

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/16/2021
Identifikačné číslo spisu: 1213206608
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1213206608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v spore žalobcu: PhDr. N. P., nar. XX. H. XXXX, trvale bytom T., právne zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Berecom, so sídlom kancelárie Domus Petra, Pod Sokolice 1/B, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: UniCredit Leasing Slovakia, a. s., so sídlom Šancová 1/A, 814 99 Bratislava, IČO: 35 730 978, právne zastúpenému spol. Mgr. Martin Dohňanský, advokát s.r.o., so sídlom Dobrovičova 16, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 52 780 091, o náhradu škody vo výške 617 534,81 eur s príslušenstvom a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2020, č. k. 4Cob/118/2019-559, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2020, č. k. 4Cob/118/2019-559 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2018, č. k. 19C/62/2013-463 a obsahovo nadväzujúce uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 8. decembra 2020, č. k. 19C/62/2013-577, z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 23. októbra 2018, č. k. 19C/62/2013-463 prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, t. j. 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným. V danom prípade došlo k odstúpeniu od Zmluvy o leasingu nehnuteľnosti č. 6901 zo strany žalovaného listom zo 7. októbra 2010, kedy súčasne žalovaný vykonal vyčíslenie dlhu k 31. októbru 2010, na sumu 1 042 465,19 eur. Žalobca odstúpenie od zmluvy aj vyčíslenie dlhu prevzal 18. októbra 2010. Následne listom z 23. novembra 2010 žalovaný ponúkol žalobcovi na kúpu nehnuteľnosti - predmet leasingu L. za kúpnu cenu 1 042 465,19 eur, právny predchodca žalobcu ponuku prevzal 24. novembra 2010, ponuku na kúpu nehnuteľností neakceptoval. V oboch písomných podaniach žalovaného bola vyčíslená žalovaným požadovaná kúpna cena, ktorú žalobca rozporuje ako neprímerane nízku, netrhovú, poukazujúc pri tom na znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Rosívalom č.

56/2010 zo 14. októbra 2010. Okresný súd ustálil, že subjektívna dvojročná premlčacia lehota začala plynúť žalobcovi od 24. novembra 2010 d prevzatia ponuky žalovaného na odkúpenie nehnuteľností, v čase, keď žalobca už disponoval znaleckým posudkom Ing. Rosívala č. 56/2010, uplynula 24. novembra 2012 a žaloba bola podaná na súd 11. marca 2013.

3. Druhý dôvod pre zamietnutie žaloby okresný súd ustálil v tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovaný porušil podmienky zakladajúce zodpovednosť za škodu. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy o leasingu nehnuteľností, po odstúpení od zmluvy vyčíslil výšku škody v súlade s dohodnutými podmienkami bodu 8.2 leasingovej zmluvy, čo nie je možné hodnotiť ako porušenie pravidiel obchodného styku. Je pochopiteľné, že žalobca má snahu získať po odstúpení od leasingovej zmluvy čo najvyššiu vrátenú sumu, no tento nepreukázal v konaní povinnosť žalovaného akceptovať znalecký posudok znalca Ing. Rosívala č. 56/2010, ktorý nebol vypracovaný ani na podnet žalobcu, ani na podnet žalovaného, tento si dala vypracovať Spoločnosť SKAMBEK s.r.o., Žilina pre účel zriadenia záložného práva v prospech poskytovateľa úveru a uzatvorenia záložnej zmluvy, z čoho vyplýva, že pre zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemôže byť pri vyúčtovaní leasingovej zmluvy žalovaným takýto znalecký posudok akceptovaný. Žalovaný poukázal v rámci dokazovania na znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. Míklánkom č. 222/2010, ktorý znie na sumu 996 000,- eur a bol vypracovaný znalcom za účelom ocenenia predmetu leasingu po jeho odňatí žalobcovmu predchodcovi, čo zodpovedá vyčíslenému dlhu pri ukončení leasingu.

4. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), ktorý rozsudkom z 24. septembra 2020, č. k. 4Cob/118/2019-559 v prvom výroku opravil rozsudok okresného súdu z 23. októbra 2018, č. k. 19C/62/2013-463 v časti označenia žalovaného, druhým výrokom rozsudok okresného súdu z 23. októbra 2018 č. k. 19C/62/2013-463 potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade uviedol, že otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní už bola vyriešená uzneseniami Krajského súdu v Bratislave zo 16. júna 2016, č. k. 4Cob/244/2015-275 a z 24. mája 2018, č. k. 4Cob/136/2017-371, keď podstatnou náležitosťou zmluvy o postúpení pohľadávky je označenie postúpenej pohľadávky, pričom sa musí jednať o existujúcu pohľadávku, pohľadávku určitú a identifikovanú, tzn. v zásade sa nevyžaduje uvedenie konkrétnej hodnoty alebo výšky postupovanej pohľadávky, pokiaľ sú postačujúce iné identifikačné údaje. Postupovaná pohľadávka bola v oboch predmetných zmluvách (v Zmluve o postúpení pohľadávky medzi CETP, s.r.o. a ILIA, s.r.o. z 10. marca 2011, ako aj v Zmluve o postúpení pohľadávky medzi ILIA, s.r.o. a PhDr. N. zo 7. februára 2013) určená a identifikovaná dostačujúcim spôsobom, a to odkazom na Zmluvu o leasingu nehnuteľností č. 6901 z 3. februára 2009.

6. V pokračovaní odôvodnenia odvolací súd uviedol, že považoval za dôvodnú námietku žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazuje viaceré nedostatky, keď súd prvej inštancie okrem § 388 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“) a ustanovení C. s. p. o náhrade trov konania neuviedol, aké ustanovenia právnych predpisov na prejednávajúcu vec aplikoval a zároveň napadnutý rozsudok len stroho odôvodnil. Odvolací súd poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax v prípade posudzovania otázky premlčania a aplikácie predpisov občianskeho, resp. obchodného práva (body 30. - 31.), a uzavrel (bod 32.), že sa prikláňa k druhému zo spomenutých právnych názorov, podľa ktorého sa aplikuje obchodnoprávny režim aj na premlčanie deliktuálnych nárokov na náhradu škody, ak sú splnené predpoklady § 261 Obchodného zákonníka. Keďže žalobca namieta porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti žalovaného podľa § 415 Občianskeho zákonníka, predpoklady nároku na náhradu škody sa budú spravovať Občianskym zákonníkom a premlčanie nároku sa bude spravovať Obchodným zákonníkom, určujúcim okamihom pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bol dátum 24. novembra 2010, štvorročná subjektívna premlčacia lehota podľa Obchodného zákonníka mohla uplynúť až 24. novembra 2014 a žaloba bola podaná 11. marca 2013, nárok žalobcu nie je premlčaný (bod 33.).

7. K druhému dôvodu zamietnutia žaloby, t. j. neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, keď tento nepreukázal, že žalovaný porušil podmienky zakladajúce zodpovednosť za škodu, odvolací súd uviedol, že považoval za potrebné vysporiadať sa s argumentáciou sporových strán týkajúcej sa predložených znaleckých posudkov. Žalovaný v konaní predložil znalecký posudok č. 222/2010 vypracovaný znalcom Ing. Mikláňkom, ktorý znie na sumu 996 000,- eur a ktorý bol vypracovaný znalcom za účelom ocenenia predmetu leasingu po jeho odňatí žalobcovmu predchodcovi, čo zodpovedá vyčíslenému dlhu po ukončení leasingu. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že znalecký posudok č. 222/2010 vypracovaný znalcom Ing. Mikláňkom bol vyhotovený účelovo, nakoľko žalobca takéto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Naopak, odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že pre vzťah medzi žalobcom a žalovaným ohľadne vyúčtovania leasingovej zmluvy žalovaným nemôže byť akceptovaný znalecký posudok Ing. Rosívala č. 56/2010, ktorý v konaní predložil žalobca, keďže ide o znalecký posudok vypracovaný na podnet tretej osoby - spoločnosti SKAMBEK s.r.o., Žilina, a to pre účel zriadenie záložného práva v prospech poskytovateľa úveru a uzatvorenia záložnej zmluvy. Žalobca nepredložil žiadne ďalšie relevantné dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia o podhodnotení reálnej ceny nehnuteľnosti uvedenej v znaleckom posudku č. 222/2010 vypracovanom znalcom Ing. Mikláňkom. V odvolaní žalobca len uviedol, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, uvedené tvrdenie však bližšie nešpecifikoval, neuviedol, aké konkrétne navrhnuté dôkazy preukazujúce tvrdenia žalobcu súd nevykonal, a neuviedol ani to, aké konkrétne substancované skutočnosti mali byť týmito nevykonanými dôkazmi preukázané. Odvolací súd sa po preskúmaní prejednávanej veci stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaný akýmkoľvek spôsobom porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. V tomto smere preto žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný po odstúpení od zmluvy o leasingu nehnuteľnosti vyčísil výšku škody v súlade s dohodnutými podmienkami bodu 8.2 leasingovej zmluvy. Súd prvej inštancie potom správne uviedol, že uvedené konanie žalovaného nemožno hodnotiť ako porušenie pravidiel obchodného styku. Rovnako nemôže ísť ani o porušenie zákazu zneužitia práv, takéto tvrdenie žalobcu je absolútne nedôvodné. Žalobca preto v konaní relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný pri zhodnotení nehnuteľnosti porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Žalobca nepreukázal ani existenciu ďalšieho predpokladu nároku na náhradu škody, ktorým je samotná existencia škody, pretože v konaní nepredložil na podporu svojich tvrdení žiaden relevantný dôkaz. Znalecký posudok Ing. Rosívala č. 56/2010 nemožno považovať za dôkaz preukazujúci existenciu škody na strane žalobcu. Keďže v konaní nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti a vznik škody, nemohol byť preukázaný ani kauzálny nexus, t. j. príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody a taktiež ani zavinenie žalovaného. Odvolací súd poukázal tiež na to, že listom z 23. novembra 2010 označeným ako „Ponuka na kúpu nehnuteľnosti (predmetu leasingu) Penzión Striebornica“, žalovaný žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi, ponúkol predmet leasingu za žalobcom kritizovanú nízku cenu na odkúpenie, žalobca teda predajnú cenu poznal, pričom v konaní nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci, že by takto určenú cenu namietal alebo že by podnikol kroky na minimalizáciu potenciálnej škody. Vo vzťahu k všeobecnej prevenčnej povinnosti sa odvolací súd zároveň stotožnil s názorom žalovaného, že práve žalobca porušením zmluvne dohodnutých podmienok (nezaplatením dohodnutých splátok riadne a včas), v dôsledku ktorého došlo k predčasnemu ukončeniu Zmluvy o leasingu nehnuteľností č. 6901, porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolaateľ“) dovolanie (č. l. 582 - 589) podľa § 420 písm. f/ a § 421 písm. a/ C. s. p. a žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Žalobca mal za to, že rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie trpia vadou zmatečnosti a súčasne súdy vec nesprávne právne posúdili. Súdy oboch stupňov neakceptovali znalecký posudok vyhotovený znalcom Ing. Rosívalom na všeobecnú hodnotu leasovaných nehnuteľností, a to z dôvodu, že zadávateľom tohto znaleckého posudku nebol žalobca, ale tretia osoba od žalobcu odlišná, a

následne súdy uzatvorili, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o absencii postupu s odbornou starostlivosťou na strane žalovaného pri predaji nehnuteľností, ktoré boli predmetom leasingovej zmluvy uzatvorenej so žalobcom, resp. právnym predchodcom žalobcu. Táto svojvoľná neakceptácia znaleckého posudku súdmi oboch inštancií založená len na skutočnosti, že objednávateľom znaleckého posudku je osoba odlišná od strany sporu, zakladá zmätočnosť oboch rozhodnutí. Znalecký posudok vyhotovený znalcom z príslušného odboru nie je možné posudzovať súdom podľa osoby objednávateľa tohto znaleckého posudku. V prípade, ak by súdy akceptovali prax, že v konaní môže byť predložený len znalecký posudok, ktorého zadávateľom je strana v konaní, neprichádzal by do úvahy znalecký posudok, ktorého zadávateľom by bol súd prípadne orgány činné v trestnom konaní. Znalecký posudok znalca Ing. Rosívala č. 56/2010 predstavoval listinný dôkaz žalobcu, ktorým sa však súdy v konaní vôbec nezaoberali a tento nehodnotili, pretože dospeli k záveru, že nie je možné akceptovať znalecký posudok ako listinný dôkaz, ak jeho objednávateľom je osoba odlišná od strany sporu. Týmto však porušili základné právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a „rovnosť zbraní“ v konaní. Znalecký posudok je vyhotovený znalcom z konkrétneho odboru zapísaným v zozname znalcov, pričom jeho zapísaniu predchádzalo preverenie spôsobilosti znalca ku zápisu. Znalec vyhotovuje každý znalecký posudok v súlade s rovnakými právnymi predpismi, teda podmienky predpoklady a postup znalca pri vyhotovovaní znaleckého posudku sa nelíšia v závislosti od skutočnosti, kto je jeho zadávateľom. Znalecký posudok má byť súdom hodnotený ako každý iný dôkaz a súd ho môže podrobiť prieskumu, ktorý spočíva najmä v hodnotení, či sú závery znaleckého posudku náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či znalec prihliadol ku všetkým skutočnostiam, s ktorými bolo potrebné sa vysporiadať, ako aj či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia, a v neposlednom rade, či je konkrétny znalecký posudok ako celok zrozumiteľný. V rámci hodnotenia znaleckého posudku ako dôkazu, môžu súdy prihliadnuť a zhodnotiť aj tú skutočnosť, že jeho zadávateľom nie je strana sporu, nemôžu však podľa názoru žalobcu, znalecký posudok bez ďalšieho neakceptovať a žiadnym spôsobom naň neprihliadnuť. Súdy sa nezaoberali znaleckým posudkom znalca Ing. Rosívala, tento neskúmali a nehodnotili, a to v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami podľa Civilného sporového poriadku, z dôvodov nemajúcich oporu v procesných ani iných zákonných ustanoveniach.

10. Dovolateľ ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti svojej argumentácie, podľa ktorej nebol daný právny základ žalovaným uplatnenej náhrady škody podľa bodu 8.2 leasingovej zmluvy, žalobca teda argumentoval nesprávnym postupom žalovaného pri vyčíslení jeho nároku po predčasnom ukončení zmluvy podľa bodu 8.2 leasingovej zmluvy, keď napriek tomu, že neboli splnené podmienky vzniku nároku žalovaného na náhradu škody, aplikoval žalovaný postup podľa dojednaní bodu 8.2 leasingovej zmluvy, akoby k naplneniu týchto predpokladov prišlo a kreoval vyčíslenie z predčasného ukončenia leasingovej zmluvy v rozpore s dojednaným postupom a aj na základe toho žalobca obdržal nižšiu sumu výnosu zo zhodnotenia predmetu leasingu ako mal obdržať po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, keby žalovaný postupoval v súlade s dojednaniami leasingovej zmluvy (bod 8.2). Oba súdy len konštatovali bez akéhokoľvek vysvetlenia, že žalovaný postupoval s dohodnutými podmienkami bodu 8.2 leasingovej zmluvy. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy nereagujú na námietku žalobcu, v zmysle ktorej žalovanému žiadna škoda nevznikla, a teda žiadnu jej výšku, ak by postupoval v súlade s bodom 8.2 leasingovej zmluvy, nemohol zohľadniť pri určení výšky výnosu zo zhodnotenia predmetu leasingu, ktorý bol žalovaný podľa bodu 8.2, posledná veta leasingovej zmluvy, povinný vydať žalobcovi. Úplne absentuje akákoľvek úvaha tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu, ako dospeli k svojmu záveru, z odôvodnenia nie je zrejmé, akými úvahami sa spravovali pri svojom rozhodovaní. Súdy oboch inštancií opomenuli riadnu a logickú argumentáciu, nepredostreli právne riešenie a svoje myšlienkové konštrukcie a v odôvodnení nevysvetlili svoje právne úvahy, ktorými dospeli ku záveru o postupe žalovaného v súlade s bodom 8.2 leasingových podmienok. Žalobca v odvolaní nepreskúmateľnosť rozsudku prvej inštancie namietal a odvolací súd sa s jeho námietkou stotožnil, avšak tento nedostatok vo svojom rozhodnutí nenapravil a obdobne ako súd prvej inštancie uzavrel bez akéhokoľvek odôvodnenia postup žalovaného v súlade so zmluvným dojednaním a v žiadnej časti textu svojho odôvodnenia sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu o nespĺnení podmienok žalovaného na vznik nároku náhrady škody. Táto argumentácia si vyžadovala špecifickú odpoveď a táto odpoveď mala zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, pretože žalobca si uplatňoval

nárok z predčasne ukončenej leasingovej zmluvy po jej finančnom vysporiadaní žalovaným, keď tvrdil, že žalovaný mu zaplatil o 617 534,81 eur menej ako mal.

11. Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi oboch stupňov. Žalobca nepovažuje postup a vyčíslenie nároku žalovaným po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy za súladný s obsahom ustanovenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy, v ktorom si zmluvné strany dohodli postup po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. V zmysle ustanovenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy právny predchodca žalobcu prevzal povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu škody, ktorej výška sa vypočíta spôsobom uvedeným v citovanom zmluvnom dojednaní. Právny predchodca žalobcu a žalovaný si teda v leasingovej zmluve dojednali modifikáciu rozsahu náhrady škody v súlade s dispozitívnymi ustanoveniami § 379 Obchodného zákonníka. Súčasne sa strany leasingovej zmluvy v citovanom ustanovení (posledná veta) dohodli, že po zaplatení výšky takto vypočítanej náhrady škody leasingovým nájomcom a po zhodnotení predmetu leasingu musí leasingový prenajímateľ vydať leasingovému nájomcovi výnos zo zhodnotenia. Nárok na náhradu škody vzniká až kumulatívnym splnením podmienok, ktorými sú porušenie povinnosti, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a škodou. V leasingovej zmluve sa dojednaním obsiahnutým v ustanovení bodu 8.2 v podstate duplikoval zákonný nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu škody, pričom podmienky vzniku nároku neboli a ani nemohli byť vymedzené inak, ako existenciou zákonných predpokladov vzniku nároku; predmetné ustanovenie len modifikovalo výšku náhrady škody. Aby bolo možné uvažovať o výške náhrady škody žalovaného, je potrebné najskôr konštatovať vznik nároku na náhradu škody, teda existenciu porušenia povinnosti žalobcom, v príčinnej súvislosti s ktorým porušením vznikla žalovanému požadovaná škoda. Následne má byť výška takto vzniknutej škody určená v súlade so zmluvne dohodnutou modifikáciou. Žalovaný odvodzoval vznik nároku na náhradu škody v súvislosti s odstúpením od zmluvy, ku ktorému prišlo v dôsledku porušenia povinnosti žalobcom platiť riadne a včas odplatu za predmet leasingu, teda v dôsledku omeškania sa žalobcu so zaplatením leasingových splátok. Pokiaľ ide o odstúpenie od leasingovej zmluvy, týmto úkonom realizoval žalovaný svoje oprávnenie vyplývajúce mu z leasingovej zmluvy, teda nie je možné uvažovať o porušení povinnosti, a to ani zákonnej ani zmluvnej, navyiac išlo o úkon realizovaný žalovaným, a nie žalobcom, teda žalobca ním žiadnu škodu nemohol spôsobiť. Ak na strane žalobcu absentovalo porušenie zmluvnej alebo zákonnej povinnosti odstúpením žalovaného od leasingovej zmluvy, tak absentovalo splnenie jedného z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Ak by žalovaný uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla omeškaním sa so zaplatením leasingovej splátky, tak v tejto súvislosti žalovanému žiadna škoda nevznikla, resp. vznik škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti platiť riadne a včas leasingovú splátku žalovaný ani netvrdil; v tejto súvislosti ako následok tvrdil svoje odstúpenie od leasingovej zmluvy. Až odstúpením od leasingovej zmluvy mohlo na strane žalovaného prísť ku situácii, keď bolo zrejmé, že sa mu v súvislosti s uzatvoreným leasingovým obchodom nezväčší zisk, hoci to pri uzatvorení zmluvy plánoval. Uvedené by bolo dôsledkom odstúpenia od leasingovej zmluvy, a nie dôsledkom neuhradenia leasingovej splátky. Teda prípadná škoda žalovaného mohla vzniknúť len v príčinnej súvislosti s úkonom odstúpenia od leasingovej zmluvy, ktorý jednostranný úkon však uskutočnil žalovaný, a nie žalobca. Pretože žalobca neporušil žiadnu zmluvnú ani zákonnú povinnosť v priamej príčinnej súvislosti, s ktorým porušením povinnosti by mohol žalovanému vzniknúť nárok na náhradu škody, nebol žalobca povinný takúto škodu žalovanému uhradiť, bez ohľadu na dohodu o spôsobe určenia výšky tejto škody, obsiahnutej v leasingovej zmluve. Teda ak nevznikol nárok na náhradu škody, nie je možné aplikovať ustanovenie, ktorým si strany dohodli spôsob určenia výšky tohto nároku.

12. Žalobca pokračoval, že v súlade s bodom 8.2 poslednou vetou leasingovej zmluvy mal žalovaný, po zhodnotení predmetu leasingu, teda po predaji predmetu leasingu, vydať žalobcovi výnos zo zhodnotenia, teda predaja predmetu leasingu, ktorý predstavoval sumu vo výške 1 042 465,19 eur. Žalobca má za to, že súdy nesprávne právne posúdili jeho argumentáciu súvisiacu s následným predajom predmetu leasingu po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy za sumu podstatne nižšiu ako predstavovala všeobecná hodnota týchto nehnuteľností. Ak by aj súdy vyložili citované dojednanie bodu 8.2 leasingovej zmluvy tak, že po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy odstúpením žalovaného by žalovaný bol oprávnený zrealizovať finančné vysporiadanie leasingového vzťahu s tým, že žalobca ako

leasingový nájomca by mal nárok na odpočítanie ceny, za ktorú bol predaný predmet leasingu, nie je možné vyložiť toto dojednanie tak, aby vo svojich dôsledkoch znamenalo pripustenie ľubovôle leasingového prenajímateľa pri predaji predmetu leasingu. Dôsledky výšky kúpnej ceny, za ktorú je po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy predmet leasingu predaný, totiž dopadajú na leasingového nájomcu (žalobcu). Skutočnosť, že predmet leasingu bol leasingovým prenajímateľom predaný za neprímerane nízku cenu, nemôže ísť na ťarchu leasingového nájomcu, ak trhovú cenu predmetu leasingu predstavovala podstatne vyššiu hodnotu. Pri predaji predmetu leasingu je totiž leasingový prenajímateľ povinný postupovať s náležitou starostlivosťou. Je preto potrebné posúdiť primeranosť ceny, za ktorú bol predmet leasingu po ukončení leasingovej zmluvy následne predaný. Ak sa kúpna cena predmetu leasingu v porovnaní s obvyklou cenou, za ktorú bolo možné predmet leasingu v danom čase a mieste predať, podstatne v neprospech leasingového nájomcu odlišovala, je podľa názoru žalobcu potrebné vychádzať z obvyklej ceny, pretože inak by sa leasingový prenajímateľ na úkor leasingového nájomcu bezdôvodne obohatil, v kontexte čoho žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/3926/2008, resp. sp. zn. 23Cdo/3929/2011. Súd oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili, ak aplikovali na skutkový stav a argumentáciu žalobcu ustanovenia o náhrade škody a vysporiadavali sa so žalobcom uplatneným nárokom ako nárokom na náhradu škody a zisťovali existenciu predpokladov vzniku tohto nároku. Súd mali aplikovať na skutkový stav ustanovenia o bezdôvodnom obohatení a vysporiadať sa so splnením podmienok pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a povinnosti žalovaného vydať plnenie, ktoré má u seba bez právneho dôvodu. Takýto postup však súdy neuskutočnili. V prejednávanej veci bola všeobecná hodnota predmetu leasingu zistená znaleckým posudkom znalca Ing. Pavla Rosivála zo 14. októbra 2010 vo výške 1 660 000,- eur. Teda obvyklá cena predmetu leasingu v momente jeho predaja po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy sa výrazne odlišovala od výšky kúpnej ceny, za ktorú žalovaný predmet leasingu skutočne predal (1 092 465,19 eura). Rozdiel obvyklej ceny predávaných nehnuteľností a kúpnej ceny nehnuteľností dojednanej žalovaným nemôže ísť na ťarchu žalobcu, ale žalovaného. Uvedené právne posúdenie veci súdmi, ktoré je podľa názoru žalobcu nesprávne, má podstatný vplyv na posúdenie nároku žalobcu.

13. Osobitne žalobca uviedol, že pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca právne kvalifikoval svoj nárok ako nárok na náhradu škody, strana sporu nie je povinná uskutočniť právne posúdenie veci a platí zásada *iura novit curia*, ktorá je kľúčovou zásadou súdneho konania, bezprostredne súvisiacou s požiadavkou na spravodlivý proces. Súd skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. V rozhodnutí zo 6. februára 2013, sp. zn. 5Cdo/385/2012 Najvyšší súd SR dôvodil, že „...ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne”. V rozhodnutí 27. júla 2011, sp. zn. 4MCdo/15/2010 Najvyšší súd SR uzavrel, že „...nie je porušením zásady viazanosti súdu *petitum*, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby.”

14. Žalobca mal za to, že uviedol dostatočné rozhodné skutočnosti umožňujúce súdom, aby ním uplatnený nárok právne správne kvalifikovali. Hoci žalobca uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodil tvrdený nárok, spojil s týmito skutočnosťami nesprávne právne následky. Právnym názorom žalobcu však súdy viazané neboli, ale boli povinné posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe, a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbehu) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnú normu.

15. Žalovaný vo vyjadrení (č. l. 678 - 680) k dovolaniu žalobcu uviedol, že dovolanie podané žalobcom nespĺňa kritéria prípustnosti a dôvodnosti stanovené ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p., keď v predmetnom konaní nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Zo žiadnej zápisnice ani rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v zjavnom

porušení kogentných procesných ustanovení. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd predmetné dovolanie ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

16. K jednotlivým dovolacím námietkam žalovaný uviedol, že v prvostupňovom konaní ani v odvolacom konaní žalobca znalecký posudok Ing. Mikláňka nenamietal ani nenavrhol kontra znalca a nič nebránilo žalobcovi ako aktívne legitimovanému predložiť, napr. aj súkromný znalecký posudok. Nepreskúmateľnosť rozsudku žalobca preukazuje svojim tvrdením, že súd nereagoval na jeho argumentáciu, podľa ktorej nebol daný právny základ žalovaným uplatnenej náhrady škody podľa bodu 8.2. leasingovej zmluvy. Rovnako ako pri predchádzajúcej výčitke žalobcu, aj pri tejto domnelej vade žalobca predkladá súdu argumentáciu prekvapivo až v dovolaní. V doterajšom konaní ani pred súdom prvého ani druhého stupňa žalobca neargumentoval proti legálnosti uplatnenia náhrady nákladov (škody) žalovaným prostredníctvom ustanovenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy. Až mimoriadnym opravným prostriedkom napáda legálnosť zmluvne dohodnutého ustanovenia o úhrade všetkých nákladov škody, ktoré prenajímateľovi (žalovanému) vzniknú porušením zmluvných povinností žalobcovho právneho predchodcu. Navyiac spôsob uplatnenia a vyúčtovania nákladov (škody) vzniknutej žalovanému je v danom ustanovení zmluvy veľmi zrozumiteľne a jasne dohodnutý. Zarážajúce napokon na uvedenej výčitke je aj fakt, že napriek tomu, že k tejto otázke (legálnosť uplatnenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy) žalobca v doterajšom konaní procesne efektívne neargumentoval, v dovolaní uvádza, že táto argumentácia súdu, ktorá mu v rozsudku chýba, si vyžadovala špecifickú odpoveď a táto odpoveď mala zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Na všetky žalobcom v konaní nastolené právne otázky oba sudy dostatočne vo svojich odôvodneniach reagovali a argumentovali vecne a zrozumiteľne.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

18. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd námietku žalobcu, že konanie pred odvolacím súdom (ale aj pred súdom prvej inštancie) je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcou v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ tak dôvodne uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 C. s. p., ktorý vymedzil spôsobom predpokladaným znením ustanovenia § 431 ods. 2 C. s. p.

19. Vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Obdo/92/2019, 3Obdo/72/2016, 3Obdo/10/2017, 3Obdo/64/2019 a 3Obdo/72/2019) vyslovil, že o naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ide aj vtedy, keď súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia. Označená vada zmätočnosti je naplnená aj vtedy, keď určité skutočnosti v konaní strana namietala, avšak pri hodnotení skutkových zistení súdom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť. S uvedeným sa stotožnil aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení z 19. novembra 2020, sp. zn. II. ÚS 527/2020-22.

20. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu trpí uvedenými nedostatkami, a to z nasledujúcich dôvodov:

21. Z obsahu spisového materiálu, najmä zo žaloby, vyplýva, že žalobca uplatnil nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 617 534,81 eur, ktorý nárok vymedzil jednak ako nárok na náhradu škody z dôvodu porušenia povinností žalovaného (ako leasingového prenajímateľa) postupovať pri speňažovaní predmetu leasingu s náležitou starostlivosťou a jednak ako nárok z nedôvodne uplatneného nároku žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle ustanovenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy (a s tým súvisiaceho svojvoľného majetkového prospechu žalovaného). Žalobca teda paralelne uplatnil nárok na plnenie peňažnej sumy vo výške 617 534,81 eur z dvoch právnych dôvodov, pričom dôvodnosť žaloby by bola daná naplnením čo i len jedného z nich. Úlohou dovolacieho súdu teda (okrem iného) bolo posúdiť, či sa sudy vysporiadali s oboma uplatnenými právnymi dôvodmi nároku.

22. Škoda, ako prvý nárok, bola vymedzená ako rozdiel medzi všeobecnou hodnotou predmetnej nehnuteľnosti stanovenou znaleckým posudkom znalca Ing. Pavla Rosívala č. 56/2010 z 15. októbra 2010 (č. l. 39 - 84) a cenou zhodnotenia predmetnej nehnuteľnosti 1 042 465,19 eura (č. l. 37 - 38). Žalobca argumentoval tým, že žalovaný nepostupoval s náležitou starostlivosťou, keď predmetnú nehnuteľnosť speňažil výrazne nehospodárne (pod cenu), čím došlo k majetkovej ujme na strane žalobcu, ktorý by za predpokladu riadneho zhodnocovania predmetnej nehnuteľnosti nadobudol výrazne vyšší výtazok z predaja (po zohľadnení ďalších nárokov žalovaného), ako sumu 27 074,- eur. Na to, aby žalobca mohol preukázať vznik škody tak, ako ju vymedzil v žalobe, musel byť schopný preukázať skutočnú hodnotu nehnuteľnosti, ktorá sa líši od predajnej ceny a následne tiež skutočnosť, že žalovaný vedome, resp. nedbanlivostne, napriek výrazne vyššej trhovej hodnote predmetnej nehnuteľnosti, túto zhodnocoval za cenu nezodpovedajúcu jej trhovej hodnote. Žalovaný na svoju obranu, okrem iného, predložil znalecký posudok (resp. jeho textovú časť) znalca Ing. Jána Mikláneka č. 222/2010 zo 14. decembra 2010 (č. l. 408 - 432). Predmetom oboch znaleckých posudkov bolo stanovenie všeobecnej hodnoty budovy penziónu súpisné číslo XXX s príslušenstvom a pozemkami zapísanými na LV č. XXXX pre k. ú. T. B., parcela č. XXXX/X a č. XXXX/XX. Rozdielom bol právny úkon, pre ktorý sa všeobecná hodnota predmetných nehnuteľností stanovovala.

23. Znalecký posudok znalca Ing. Pavla Rosívala č. 56/2010 z 15. októbra 2010 (č. l. 39 - 84), predložený spolu so žalobou 11. marca 2013, predmetom ktorého bolo stanovenie všeobecnej hodnoty budovy penziónu súpisné číslo XXX s príslušenstvom a pozemkami zapísanými na LV č. XXXX pre k. ú. T., parcela č. XXXX/X a č. XXXX/XX, sa vyhotovoval na žiadosť zadávateľa SKAMBEK s.r.o., pre účel zriadenia záložného práva. Všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti bola pred zaokrúhlením stanovená na sumu 1 663 389,34 eura. Znalecký posudok obsahuje znaleckú doložku podľa § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (č. l. 83).

24. Znalecký posudok znalca Ing. Jána Mikláneka č. 222/2010 zo dňa 14. decembra 2010 (č. l. 408 - 432), predložený dňa 18. októbra 2018, predmetom ktorého bolo stanovenie všeobecnej hodnoty budovy penziónu súpisné číslo XXX s príslušenstvom a pozemkami zapísanými na LV č. XXXX pre k. ú. T., parcela č. XXXX/X a č. XXXX/XX, sa vyhotovoval na žiadosť žalovaného ako zadávateľa, pre účel prevodu nehnuteľností. Všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti bola pred zaokrúhlením stanovená na sumu 996 209,87 eur. Znalecký posudok bol predložený len v textovej časti, bez príloh.

25. Z predložených znaleckých posudkov, ktoré boli vyhotovené s časovým rozstupom približne dva mesiace, a totožným predmetom, ktorým bolo stanovenie všeobecnej hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, vyplýva značný nesúlad stanovenej všeobecnej hodnoty, keď rozdiel v stanovenej hodnote predstavuje sumu 667 179,47 eur, t. j. 2/3 všeobecnej hodnoty predmetnej nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku znalca Ing. Jána Mikláneka č. 222/2010 zo 14. decembra 2010. Zistený rozdiel, vzhľadom na totožnosť posudzovaného nároku, je vzhľadom na svoj rozsah neprijateľný. Odvolací súd však zistený nesúlad neposudzoval, keď dospel k záveru, že znalecký posudok znalca Ing. Pavla Rosívala č. 56/2010 z 15. októbra 2010 (č. l. 39 - 84) je ako dôkaz v spore neakceptovateľný, keď cit. bod 35. napadnutého rozsudku: „...odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že pre vzťah medzi žalobcom a žalovaným ohľadne vyúčtovania leasingovej zmluvy žalovaným nemôže byť akceptovaný Znalecký posudok Ing. Rosívala č. 56/2010, ktorý v konaní predložil žalobca, keďže ide o znalecký posudok vypracovaný na podnet tretej osoby - spoločnosti SKAMBEK s.r.o., Žilina, a to pre účel zriadenie záložného práva v prospech poskytovateľa úveru a uzatvorenia záložnej zmluvy.“

26. Dovolací súd považuje takýto záver odvolacieho súdu o nepreukázaní existencie tvrdenej majetkovej ujme - škode za predčasný, keď žalobcovi nebolo umožnené preukázať rozdiel medzi trhovou cenou a cenou, za ktorú bola nehnuteľnosť zhodnotená, a umožniť mu ďalej argumentovať zavinením na strane žalovaného. Žalobca nielen tvrdil, že trhová cena predmetnej nehnuteľnosti nezodpovedala cene jej zhodnotenia, ale uvedenú skutočnosť preukazoval súkromným znaleckým posudkom, ktorého odborné závery s jeho skutkovým tvrdením korešpondovali. Prípustnosť súkromného znaleckého posudku je

osobitne upravená v ust. § 209 C. s. p., pričom táto sa neviaže na osobu zadávateľa, ale na zákonom vyžadované/predpokladané náležitosti znaleckého posudku. V situácii, kedy dôjde k odmietnutiu dôkazu predloženého stranou (navyše bez zákonných, resp. iných súdom uvedených dôvodov (čl. 15 k § 191 C. s. p.), ktorým táto preukazovala svoje tvrdenie o podhodnotení ceny zhodnotenia predmetnej nehnuteľnosti, a zároveň k vysloveniu záveru, že strana nepredložila žiadne ďalšie relevantné dôkazy, preukazujúce jej tvrdenia o podhodnotení reálnej ceny nehnuteľnosti uvedenej v znaleckom posudku č. 222/2010 vypracovanom znalcom Ing. Miklánkom; dovolací súd môže konštatovať jedine svojvoľný postup odvolacieho súdu (resp. súdu prvej inštancie), v dôsledku ktorého došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní. Dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že žalobca na pojednávaní konanom 23. októbra 2018 navrhoval konfrontovať znalcov Ing. Pavla Rosívala a Ing. Jána Mikláneka (č. l. 460), ktorému návrhu nebolo vyhovené. Dovolací súd, na rozdiel od odvolacieho súdu, považuje znalecký posudok znalca Ing. Pavla Rosívala č. 56/2010 z 15. októbra 2010 (č. l. 39 - 84) za akceptovateľný dôkazný prostriedok, ktorý je potrebné vyhodnotiť v kontexte žalobnej argumentácie. Po odstránení nesúladu predložených znaleckých posudkov (napr. navrhnutá konfrontácia znalcov, prípadne pokiaľ strany navrhnu kontrolné znalecké dokazovanie, posudok znaleckého ústavu a pod.) a ustálení všeobecnej hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, ktorá by sa výrazne líšila od ceny nehnuteľnosti, za ktorú bola táto zhodnotená, potom možno v zmysle žalobnej argumentácie pristúpiť k skúmaniu ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu na strane žalovaného (vedomosť žalovaného o podhodnotení ceny zhodnotenia, nedbanlivosť žalovaného, nekalé konanie žalovaného a pod.), ako aj k eventuálnemu ustáleniu jej výšky.

27. V uvedenom kontexte dáva dovolací súd podporne do pozornosti závery Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý vo svojom rozsudku z 23. júna 2010, sp. zn. 23Cdo/2818/2007 uviedol, cit.: „Najvyšší soud již v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. 31Cdo/3926/2008, dovodil, že smluvní ujednání, že leasingový nájemce má právo na odpočet ceny, za kterou byl prodán předmět leasingu, nelze vykládat tak, aby mohlo ve svých důsledcích znamenat připuštění libovůle leasingového pronajímatele při prodeji předmětu leasingu, jejíž důsledky by dopadly na leasingového nájemce. Nejvyšší soud v této souvislosti odkázal i na rozhodnutí ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 32Odo/089/2004, podle něhož skutečnost, že předmět leasingu byl leasingovým pronajímatelem prodán za nepřiměřeně nízkou cenu, nemůže jít k tíži leasingového nájemce, pokud byla tržní cena nepoměrně vyšší. Při prodeji předmětu leasingu je leasingový pronajímatel povinen postupovat s náležitou péčí. Je proto vždy nutno posuzovat přiměřenost ceny, za níž byl předmět leasingu prodán. Pokud by se prodejní cena předmětu leasingu v neprospěch leasingového nájemce podstatně odchylovala od obvyklé ceny, za kterou by ho bylo možno v daném místě a čase prodat, je třeba při odečtu vyjít z této obvyklé ceny, neboť jinak by se leasingový pronajímatel na úkor leasingového nájemce bezdůvodně obohatil.“

28. Najvyšší súd Českej republiky tiež v predmetom rozsudku (bod 27.) uviedol, že cit.: „Odvolací soud však ohledně této otázky nesprávně vyšel z toho, že důkazní břemeno ohledně výše tržní ceny předmětu leasingu tíží žalobkyni. Břemeno tvrzení a důkazní břemeno, že tržní hodnota předmětu leasingu je vyšší než realizovaná prodejní cena, totiž tíží žalovaného, neboť jde o skutečnost, jež je podle hmotného práva ku prospěchu žalovanému.“; k čomu je potrebné doplniť, že v uvedenom spore vystupovali strany v procesne opačných pozíciách - leasingový prenajímateľ ako žalobca a leasingový nájomca ako žalovaný, keď zhodnotenie predmetu leasingu nepokrylo nároky leasingového prenajímateľa.

29. Pokiaľ ide o druhý právny dôvod uplatneného nároku a s tým súvisiacu námietku žalobcu o absencii náležitého odôvodnenia, dovolací súd konštatuje, že zo strany súdov oboch inštancií ide pravdepodobne o nepochopenie žalobnej argumentácie žalobcu, ktorý o. i. tvrdí, že po tom, čo došlo k zhodnoteniu predmetnej nehnuteľnosti, výťažok zo zhodnotenia bol nedôvodne (aplikujúc ustanovenia bodu 8.2. leasingovej zmluvy) ponížený o nároky žalovaného na náhradu škody v celkovej výške 899 545,41 eur (č. l. 37 - 38). K uvedenej argumentácii súdy ani len okrajovo nezaujali stanovisko, vyjmúc strohé konštatovanie porušenia prevenčnej povinnosti na strane žalobcu nezaplatením príslušných splátok leasingu riadne a včas (primerane bod 36. napadnutého rozhodnutia). Materiálnym jadrom námietky, a teda, že neboli splnené podmienky pre vznik nároku žalovaného na náhradu škody tak, ako boli tieto vymedzené v bode 8.2 leasingovej zmluvy, čím došlo k neoprávnenému majetkovému prospechu na strane žalovaného (čo žalobca v dovolaní rozvinul tak, že tento prospech žalovaného mali súdy posúdiť

ako bezdôvodné obohatenie), sa súde nezaoberali. Dovolací súd tak mal za dôvodnú aj námietku náležitého vysporiadania sa s námietku žalobcu, ktorý nepovažoval postup a vyčíslenie nároku žalovaným po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy za súladný s obsahom ustanovenia bodu 8.2 leasingovej zmluvy, v ktorom ustanovení si zmluvné strany dohodli postup po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, tzn. namietal vznik škody tak, ako táto bola definovaná v predmetnom ustanovení (spôsob jej výpočtu v konaní sporný nebol). Napriek tomu, že podľa ustálenej judikatúry súde nemusia dať účastníkom odpoveď na všetky nimi nastolené otázky, vo vzťahu k predmetnej otázke je evidentné, že ide o jednu z nosných námietok žalobcu, ktorá bola konzistentne uplatnená v žalobnej argumentácii, a preto ide o námietku podstatnú. Absenciou náležitého a vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práva strany na spravodlivý proces (viď aj bod 19.).

30. Žalobca v dovolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie vysporiadania sa s charakterom uplatneného nároku, keď mal za to, že bolo úlohou súdu nárok právne posúdiť (aplikujúc zásadu iura novit curia), čím mal byť založený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Vychádzajúc z dovolacej argumentácie žalobcu tak vo vzťahu k nároku na náhradu škody (primerane body 26. - 27.) a vo vzťahu k žalovaným nedôvodne uplatnenej a vyčíslenej škode podľa bodu 8.2 leasingovej zmluvy (č. l. 37 - 38) vo výške 899 545,41 eur (primerane bod 29.) a reflektujúc závery dovolacieho súdu uvedené v bode 26. a 29., tzn. absenciu vysporiadania sa s argumentáciou žalobcu je námietka nesprávneho právneho posúdenia preto hypotetická a predčasná.

31. Keďže konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou nesprávneho procesného postupu, predpokladanou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.). Dôvody, pre ktoré bolo potrebné zrušiť rozsudok odvolacieho súdu, identifikoval dovolací súd aj pri rozhodnutí súdu prvej inštancie a aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 2 C. s. p.). Dovolací súd napokon zrušil aj obsahovo nadväzujúce uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 8. decembra 2020, č. k. 19C/62/2013-577 o trovách konania, keďže v tomto prípade nebol viazaný rozsahom dovolania (§ 439 písm. a/ C. s. p.) a keďže rozhodovanie o trovách konania je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Zrušením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie tak uznesenie súdu prvej inštancie o trovách konania stratilo svoj podklad.

32. V ďalšom konaní sú súde viazané právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.). Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vyhodnotí znalecký posudok znalca Ing. Pavla Rosívala č. 56/2010 z 15. októbra 2010 (č. l. 39 - 84) a umožní stranám odstraňovať rozpory znaleckých posudkov (bod 23. a 24.). Taktiež súd prvej inštancie zohľadní argumentáciu žalobcu obsiahnutú v dovolaní (primerane bod 28.) a náležite sa vysporiada s jeho námietkami. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 451 ods. 2 k § 393 ods. 2 in fine C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.